

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருத்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

சுழுவாசெம்பெருமானார் ஐயத் திருவடிகளே சரணம்.

சிங்கப்பெருமாள் திருவாக்கு வெற்றி

ஸ்ரீ. உ. வே. மஹாவித்வான் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி
எழுதியது.

மீராமாநுஜன் வெளியீடு.

1959.

விலை 2 ரூ.

श्री कान्ची प्रतिवादिभ्यंकर अण्णङ्गराचर्यः— जगदाचार्य सिंहासनाधिपतिः ।

Sri Kanchi P. B. Annangaracharya (Jagadacharya Simhasanadhipathi)

நூலாசிரியர் விண்ணப்பம்.

இந்நூல் எந்த வ்யக்தி விசேஷத்தை யுத்தேசித்து அவதரிக்கின்ற தென்பதை இதில் அடியேன் வ்யக்தமாகக் காட்டியிராவிட்டாலும் இதில் தாலு வரி வாசித்த போதே, அல்லது நூலின் பெயரைக் கண்டபோதே இன்னுரை நோக்கிய தென்பதை உலகம் எளிதாக உணர்ந்து கொள்ளும். அந்த வ்யக்திவிசேஷமும் தனது நூலில் அடியேனுடைய பெயரைத் தொடராமலே யிருந்தாலும், தொடங்கும்போதே பூராமா நுஜன் அம்ருதலஹரி..... என்று தொடங்கி யிருப்பதால் அடியேனையே உத்தேசித்த தென்பதையும் உலகமறித்துள்ளது. ஆனாலும் பரஸ்பரம் தாம் நிர்தேசத்தில் கை வைக்கவில்லை யென்பது ஜீவித்தேசிக்குக்கட்டும். அந்த வ்யக்திவிசேஷம் அடியேனிடத் தில் எவ்விதமான எண்ணங் கொண்டிருந்தாலும் அடியேன் நிஷ்கல்மஷநிர்மல ஹருதய னென்பதை உள்ளபடி விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன். தவறாக எழுதப்பட்டுள்ள விஷயங்களைக் கண்டால் அதை யெழுதியவர் யாராயிருந்தாலும் வ்யக்தியில் நேரக் கின்றிக்கே விஷயத்தில் மட்டுமே கண்ணுங் கருத்துமாக விருந்து தவறான விஷயங் களினால் உலகம் மருளாதபடிக்குத் தகர்ப்பது அடியேனுடைய இயல்பாதலால் விஷயத் தில் விட்டுக்கொடுப்பதில்லை யென்பதை ப்ராமானிகர்கள் அறிந்துள்ளார்கள்.

தப்பினைப் பிராட்டி விஷயம் கப்யாஸ ச்ருதியின் பொருள் விஷயம் முதலான பல விஷயங்களில் மறுவாய் திறக்க இடமில்லாதபடி அடியேன் விஷய விசாரங்களை விபுலமாகச் செய்திருப்பதை உலகம் மறந்திராது. அந்த ஸ்வாமி அவற்றில் சாந்தி பெற்று, இனைய பெருமாள் பொய் பேசுபவர், மந்தோதரி இராமனை நோக்கியும் இராமன் மந்தோதரியை நோக்கியும் பேசு தடந்தது.....இத்யாதிவான ஆறு விஷ யங்களில் தமது வாதங்களை நிலை நிறுத்திக்கொள்ள வெகு முயற்சி செய்திருக்கின்றார். ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் அந்த ஸ்வாமிக்கு மருளு மிருளுத் தவிர வேறில்லை யென் பதை அடியேன் இந்த வெற்றி நூலில் முற்ற விவரித்திருக்கின்றேன். இந்த ஆறு விஷயங்களுள், இனைய பெருமாள் பொய் பேசுபவர் என்னும் விஷயமொன்று உண்மையில் மிகப்பரிதாபமானது. இதைப்பற்றி அடியேன் இந்நூலில் (17 பக்கங்கள்) பல பல விஷயங்களை யெடுத்துக் காட்டி அந்த ஸ்வாமி திக்கு முக்கலாடும்படி யெழுதியிருக் கிறேனென்பதைத் துணிந்து விஜ்ஞாபிக்கிறேன். விரிவாக வுள்ளவற்றைக் காரண அவகாசமில்லாதார்க்குச் சுருக்கமாகவும் ஸாசமாகவும் இங்குத் தெரிவிக்கின்றேன்.

அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி என்கிற வார்த்தையை யெடுத்துக்கொண்டு இனைய பெருமானை அஸ்த்யவாதி யென்னப் பார்ப்பது மிகவும் கோசநியம். பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருள் திச்சயித்தபோது பிராட்டியையும் இனைய பெருமானையும் தாமே உடனழைத்துச் செல்ல திச்சயித்திருந்தாரென்பது பூராமாயணத்தில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்த விஷயம். [இது இந்நூலில் நிரூபிக்கப்பட்டுமுள்ளது.] தாம் ஸஹாயத்தோடு வளமுசெல்வது கைகேயிக்கு அநிஷ்டமாகிருக்குமோ! என்கிற சங்கையினால் பிராட்டி யையும் இனையோனையும் உடன் வாவேண்டாவென்று நிஷேதித்தது உண்டு. பிராட்டி விஷயம் நிற்க. இனைய பெருமானைப்பற்றிப் பேசுவோம். (அயோ.ஸர்க்கம் 31 காண்ட.) பெருமாள் காட்டுக்குப் போக தேர்ந்த தென்பதை இனையபெருமாள் தெரிந்து கொண்டவுடனே கண்ணுங் கண்ணீருமாக வந்து திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு பிராட்டி முன்னிலையாக, தம்மையு முடனழைத்துச் செல்லுர்ப்படி வேண்டினார். பெரு மாள் பல நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லி மறுக்க, அப்போது இனைய பெருமாள் "அநுஜ்ஞாதச் ச பவதா பூர்வமேவ யதஸ்மயஹம், கிரிதாதீம் புதரிதம் க்ரியதே மே நிவாரணம்" என்று சொன்னதையுற்று நோக்கினால் இந்த அஸ்த்யவாதித்வ சர்ச்சை எழுவதற்கே ப்ரஸக்தி கிடையாது; ஏற்கெனவே பெருமாள் தாமே இனையோனை உடனழைத்துச் செல்வதாகக் கூறி யிருப்பது இதில் காட்டப்பட்டுள்ளது. பிறகு இருவர்க்கும் சிறிது ஸம்வாதம் நடந்தது. *அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* என்றது முன்னாடிச் சொன்ன வார்த்தையன்று, முடிவிலே சொன்ன வார்த்தை. அது கேட்டவுடனே பெருமாள் பரம ப்ரீதியடைந்து கூட வருவதற்கான கட்டளையை மிக விரிவாகச் செய்திருக்கிறார்.

இப்படியிருக்க, அஸ்த்ய ப்ரஸங்கம் எவ்வளவு தலைகாட்டும்? 'யதேச்சஸி ததா குகு' என்றதில்லையே. விரும்பியன்றோ பெருமாள் அனுமதித்திருக்கிறார். கேட்டுப் பெற்ற பொருளைக் களவாடினதாகச் சொல்வாருமுள்ளோ? ஓரகூடமும் விடாமல் முழுதும் வாசித்துக் களியின். இதன்மேல் எழுதக் கூடியது விவரவில் வெளிவரட்டும்.

ஸ்ரீ:

அழ்வாரொம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

சிங்கப்பெருமாஸ்திருவாக்குவெற்றி

(ஸ்ரீகாஞ்சி ஜகதாசார்ய ஸம்ஸாரநாதிபதி யோஷுதியநா)

அடியேனுக்குக் கிடைத்த ஸ்ரீமுகமென்றின் அநுவாதம்

1. நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் அபிமானிகளான ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் "கீசனேன் நினையொன்று மிலேனான அடியேன் அடிபணிந்து செய்யும் விண்ணப்பம். நேற்று (12-2-59உ.) திருவல்லிக்கேணி வாலியான பரமாப்தரான வொரு பண்டிதரிடமிருந்து ஒரு ஸ்ரீமுகம் கிடைத்தது. அதிலுள்ள வாசகங்களை ஏகதேசம் சண்டு எழுதுகிறேன் :-

"காளிதாஸ மஹாகவி தருவம்சமஹாகவ்யத்தில் காங்காவது ஸர்க்கத்தில் ரகுலின் திகிலியை யாத்திரையை வெகு தெப்பாக வகுன்க்கினார். அதில் பாரஸீக தேசத்தில் நடந்த யுத்தச் செய்தியைச் சொல்லும்போது, அங்கே பல யாவனர்கள் தருமஹாராஜ னிடம் பட்டபாட்டைக் கண்ட மற்றவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதை 'அபரீத சிரஸ்த்ராணுச் சேஷாஸ்தம் சரணம் யா' என்றே சிலோகத்தினால் தெரிவித்தார் மஹாகவி. அதாவது, அவர்கள் பட்டபாடு காணும் படவேணுமோ? என்று அஞ்சிய மிச்சப்பட்டவர்கள் தம்தம் தலைப்பாகையைக் கழற்றிக் கீழேவைத்துத் தேண்ட னிட்டு வாழ்ந்துபோனதாகச் சொன்னார். இதற்கு மன்னே ஸும்மா தேசத்தவர் களின் செய்தியைச் சொன்னபோதும் 'ஆத்மா ஸங்கீதன் ஸும்மாஹ: வ்ருத்திமார்கீத்ய வைதஸீம்' என்றார். பெருவெள்ளம் பிரளயமாகப் பெருகும்போது வணங்கா மரங்க ளெல்லாம் வேரோடு பறிவண்டு பாறிப்போக அப்பெருவெள்ளத்தில் நீர்வாழ்விக்கு னொடிகள் தழைந்துகொடுத்துப் பிறழ்க்குமாபோலே கடற்கரைப் பனகவர்கள் வணங்கி வாழ்ந்து போனதாகச் சொன்னார். இதெல்லாம்.....இவர்க்குத் தெரிந் திருந்தும் வாழும்வகையறியாமே வாழிதப்பிச் சென்றுவிட்டார். எதிர்ப்பு கோத்து முடிய முற்பட்டார். ஸ்ரீராமாயண ஸ்ரீபாகவாதிகளில் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாடிகளிடத்தில் அவரவர்கள் படுகிறபாடுகளைக் கட்டடாகக் கண்டிருந்தும் 'விதிமாண்டால் விரியங் கத்திரி' என்றைகதையாய் ஒவ்வொருவரும் விதிமாண்டு தாமதகொலவந்து விழுந்து மடிக்குபடியையே நினைப்பூட்டுபவரானார். 300, 400 ரூ வரையில் செலவாகியிருக்கும் அச்சுக்கு, ஜகன்னுதத்தில் ஒரு குயவன் என்று வலுட்கன் பரிச்ரமப்பட்டுச் சட்டி பாணிகள் செய்வதும்: அத்தனையும் ஜகதீசன் மத்திரத்தில் ஒரேவேளையில் சுக்கலாய் விடுமாம். அதேபோல, தம் பிரபல பரிச்ரமங்கெல்லாம் ஒரு கொடிப்பொழுதில் பாழாகியொழியுமென்பதை உன்னபடி உன்னமறிந்துவைத்தும் பலதாறு ரூபாய் களைப் பாழாக்கின பரிதாபம் என்னென்பது! 'கரிணி ரொய ஸந்தே கமபி மஹி பாலஸால்தம் கலபம்' என்றபடி, தாமதித்தாலும் பாணக்குட்டி பிறந்ததுபோலிருந் தால் தேவலி ஒவ்வொருவருக்கும் ஷணபங்குர மசக மஷிகா பிரிவினைகளே"

(ஸ்ரீமுகத்தின் அநுவாதத்தை இவ்வளவோடு நிறுத்துவோம்.)

கோநாநிலைய வெளியீடுகளிற் கிடைத்தமை கூறுதல்

2. சீமே அநுவதித்த கடிதத்தின் கருத்தை அடியேன் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. திருப்பித்திருப்பி வாசிக்கிறேன். இது யாரைநோக்கி யெழுதியது, யார் என்ன செய்திருக்கிறார் என்பது ஒன்றுமே தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. க்ரமேண தெரிந்துகொள்வோம் என்றிருந்துவிட்டேன். இருக்கையில் இன்று (13-2-59ல்) "நீளெப்பதியும் நீடுநயரும்" "ஆய்ந்தீர்தீர்" என்னும் பெயர்ப்பூண்ட இருபத்தகங்கள் தபால் மூலமாகக்கிடைத்தன. இரண்டும் சென்னை மயிலாப்பூர் கோதா நிலைய வெளியீடுகளாம். உலக நன்மைக்காக இவற்றை ஆராயவேண்டுவது நமது கடமையாதலால் இரண்டையும் ஆராயப்படுகின்றோம். ஸரிசீகடாஹ ந்யாயத்தாலே மிகச்சிறிதான ஆய்ந்தீர்தீர் முன்னம் ஆராய்கின்றோம்.

அடியேன் இந்நூலுக்குப் பெயரிட்டதன் நத்துவம்

3. இப்போது நாம் ஆராயுமராய்ச்சித்திரளில் ஆரம்ப வாக்கியங்களிலை; "ஸ்ரீராமாநுஜன், அம்முதலானர் என்னும் பத்திரிகைகளில் மாதந்திரமும் சிலர் உலகு உய்ய உண்மையை வெளியிடுவதாய்க் கருதி சில வியாஸங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வியாஸங்களைக் கண்டு இங் உலகு மருளாது உள்ளபடி உண்மையை உணர சண்டு இங் ஆராய்ச்சித்திரள் எழுதி ப்ரகரம் செய்யப்பெறுகிறது." என்று.

இதனால் இவ்வாராய்ச்சித்திரள் தோன்றியது அடியேனுடைய வியாஸங்களையே நோக்கியென்பது அறியவெளிதாதலால், அடியேனுடையவியாஸம் ஒவ்வொன்றும் உலகமுய்ய உண்மையை யுணர்த்தவல்லவையே யென்பதை முதலிக்கவேண்டுவது அடியேனது கடமையாயிற்று. இந்நூலுக்கு நாம் நீங்கப்பெறுமாந்தீருவாந்துவெற்றி யென்று பெயரிட்டதன் ஒளசிதயத்தை உலகமமுழுதுமுணருமாதலால் சண்டு விவரிக்கத் தேவையில்லை. நமது "தானேயெழுதிய தன்சரிதையில் (பக்கம் 140—144லும்) ஸமீபகாலத்தில் நாம் வெளியிட்டுள்ள வைதுகலெளகிகமஹாநீய மண்டலியில் தமிழறுபந்தத்தில் 33—36 பக்கங்களினாலும் விசதமாகும். சிங்கப்பெருமான் ஸ்வாமியின் அமுதவாக்குக்கு விஜயஸ்தம்பமிது.

ஆய்ந்தீர்தீரில் விப்ரலம்பவிநிகாணம்

4. இப்போது நாம் ஆராயத்தொடங்கிய சிறுகவடியில் ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம: என்றவுடனே "ஆச்சான்பிள்ளை ஆசார்யரிடம் அடிபணிந்து அரும்பொருள் அறியாதவரா? (1)" என்று கொட்டையெழுத்தில் மகுடமிட்டு, இகையபெருமான் அஸ்த்யவாதியேயென்று ஸ்தாபிக்க முயன்றுள்ளார் விவாதஸ்வாமி. மேலே (பக்கம் 10ல்) "பாதாழ்வான் கிஷ்டையின் ஏற்றத்தை விளக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் தானே பெரியவாச்சான்பிள்ளை (பாதாய மஹாத்மகே) என்ற இடத்தில் (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) யென்னும் வாக்கியத்தைபெடுத்து 'இஷ்குமணன் பொய்யன்' என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார்" என்று அழகாக எழுதியுள்ளார். இங்கு விப்ரலம்பமும் விபரீதஜ்ஞானமும் கூடிக்குலாவிக் களிகடம்புரியுமழகைக் கண்ணுடையார் காணவேணும். விப்ரலம்பமாவது வஞ்சித்தல்; இங்கு என்ன வஞ்சனை யென்னில்; லக்ஷ்மணனை அஸ்த்யவாதியாகத் தாம் மருண்டதோடு நில்லாமல், பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இஷ்குமணன் பொய்யன் என்று அருளிச் செய்திருப்பதாக வாக்யவிந்யாஸம் செய்வது மஹத்தான வஞ்சனை. சிலர் பாமர ப்ரதாரணம் செய்வதுண்டு; இவ்வார்த்தையினால் பாமர்களுங்கூட வஞ்சிக்கப்பெறுர்கள். இகையபெருமான் சேஷத்வத்திற்குச் சோரதபடி செய்தார் என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்திருப்பதுண்டே யொழிய

‘ஸத்யவாதித்வத்திற்குச் சேராதபடி செய்தார்’ என்றோ ‘அஸத்யம் சொன்னார்’ என்றோ ‘பொய்யரானார்’ என்றோ அணுவளவும் எழுதிற்றில்லை. பெரிய வாச்சான்பிள்ளையோ, வேறு எந்த ஆசார்யரோ அப்படி ஒரீடத்திலாவது அருளிச் செய்திருப்பதாக இவர் எடுத்துக்காட்டிவிட்டால் நம்மையிவர் அறனிலே செய்து கொள்ளலாமே ஸதாசார்யரிடம் அடிபணிந்து அரும்பொருள் கேட்டுணர்ந்த பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு இவர் தம்முடைய மருளை ஆரோபிக்கப் பார்ப்பது மஹத்தான ஸாஹஸம் ஆரோபித்தாலும் அங்கு ஏறுதுகிழர்.

ஆராய்ந்திருநீளில் விபரீதஜ்ஞாநவைபவ விநிகரணம்

5. “விப்ரலம்பதம் விபரீதஜ்ஞானமும்” என்று நாம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்ததில் விப்ரலம்பத்தை விளக்கினோம். இவ்வி விபரீதஜ்ஞானத்தை விளக்குவோம். இந்த ஸ்வாமி பெழுதியுள்ளார்—“பாதாய மஹாத்மகே-என்ற இடத்தில் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாயி பெய்னும் வாக்யத்தை பெடுத்து” இத்யாதி. அந்தோ! இத்தகைய மருன்கள் பேச்சனவோடு நிற்கலாகாதா? ‘பாதாய சிகாமணே’ என்று பேசினாலும் ‘அடியேனடியேன்’ என்று கை கூப்பியும் தலை துலக்கியும் கேட்டுக் கொண்டு போவாரா? அஸம்பத்தவாக எழுதி வைத்தால் எல்லாருமே பார்த்துக் கொண்டு போவார்களோ? ‘ராகவராய மஹாத்மகே’ என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் கேட்டதுண்டு; ‘பாதாய மஹாத்மகே’ என்று இதுகாறும் கேட்டதில்லையே. இவ்ரெடுத்துக் காட்டுமிடமான பெரியதிருமொழி—“கண்ணனார் கண்ணபுரமென்னும் பாட்டின் வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ‘பாதாய மஹாத்மகே’ என்று ப்ரதிஜ்ஞைடுத்துக் காட்டிற்றுமில்லையே. கண்ணுடையார் காணலாமே.

விவாதஸ்வாமியின் ப்ரமாணப்ரதீதந வைகரிவிவரணம்

6. ராமாயணஸாரம் சொல்லுகிறேனென்று தொடங்கி ராமாயண ச்லோக மொன்றையும் தொடாமலும், கீதாஸாரம் சொல்லுகிறேனென்று தொடங்கி கீதாச்லோகமொன்றையும் தொடாமலும் காடு பாய்ந்து பேசக்கற்ற பத்ததியை இங்கும் அவலம்பித்து ச்லோகமொன்றையும் தொடாமலே பெழுதிப்போனால் எவ்வளவோ கௌரவமாயிருக்குமே. “ஸ்ம்ருதம் உபேஷ்யந்நிவர்த” என்கிற ரீதியிலே இங்கு ஸ்ம்ருதமானதொன்று தெரிவிக்கலாகிறது.

“வால்மீகியே மஹர்ஷியே ஸந்திதேசாஸநம் ததா” என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தை இந்த ஸ்வாமி உபத்யாஸங்களில் ‘வால்மீகியே மஹர்ஷியே’ என்று சொல்லுவதும், [மஹர்ஷியே ஆஸநம் வால்மீகியே ஸந்திதேச] வந்த மஹர்ஷியின் பொருட்டு, வால்மீகியே—வால்மீகிதாமே. ஆஸநம் ஸந்திதேச—ஆஸிட்டு அந்திதொழாமே தாமே நேராக ஆஸனமிட்டார் வால்மீகி. என்று பொருள் கூறுவதும் வழக்கமென்று கேட்டிருந்தோம். இது ஏதோ விகோதமாகச் சொன்னபடியாயிருக்குமென்று நாம் நினைத்திருந்தோம். நேற்று கிடைத்த புநர்வஸு பத்ரிகையில் ‘ராமாயணஸாரம்’ என மகுடமிட்டு இவ்ரெழுதுகையில் “வால்மீகியே மஹர்ஷியே” என்றே ஸுஸ்பஷ்டமாக வுள்ளமை கண்டு தெளிந்தோம். “அங்கண்மரஞாலத்தரசாரி—மானபங்கமாய்” என்றெடுத்து, “அரசாரி—அரசர்களுங்கூட” என்று உபத்யாஸிப்பாருமுளரே. ப்ராஸங்கிகமானவிது நிற்க. இவர் உதாஹரிக்கும் வசனமெல்லாம் விபரீதஜ்ஞானத்திற்கு விஜயத்வஜமாயிருப்பது போலவே விவரிக்கும் பொருளும் விபரீதஜ்ஞானத்தையும் விப்ரலம்பத்தையும் விளக்கக் காட்டியே நிற்குமென்பதைப் பலகாலும் நிரூபித்து வருகிறோம்.

ஸாந்த்யவாதித்வ ஸ்வரூபகீர்த்தனம்

7. இனையபெருமான் அஸத்யவாதியானார்—என்றிற அஸம்பத்தமான வார்த்தையை ஏதோ ப்ரமாதாத் சொல்லிவிட்டேனென்று ஒரே வார்த்தையில் முடித்திட்டு கௌரவத்தை ரக்ஷித்துக் கொள்ளலாமாயிருக்க, அந்த அஸமஞ் ஜஸப்பேச்சை ஸ்தாபிக்க முயல்வது முயலுக்கு மூன்றேகொம்பென்று ஸ்தாபிக்க முயல்வது போன்றதே. இதில் நன்கு தெளிவு பிறக்கும்படி விவரிக்கிறோம். ஸத்யவாதித்வமாவது என்ன? என்பதை முன்னம் தெளிந்து கொண்டால் அஸத்யவாதித்வமாவது இன்னதென்று எளிதாக விளங்குகிடும். கீதையில் (17—15) 'அதுத்வேககரம் வாக்க்யம் ஸத்யம் ப்ரியஸி தஞ்ச யத்' என்றவிடத்து தாத்பர்ய சக்திரிகையில் "ஸத்யம்..... ப்ராகேவ த்ரிதம்" என்றார் தேசிகன். முன்னே காட்டிற்று எங்கேயென்று பார்க்குமள வில், (10—4) 'தக்மா ஸத்யம் தமச் சமா' என்றவிடத்து பாஷ்யத்தில் "ஸத்யம் —யதாந்நுஷ்டவிஷயம் பூதஹித்யம் ஷநம்" என்றுள்ளதைக் கரணவேணும். கண்டது கண்டபடியே சொல்லும் பூதஹிதமான வார்த்தையே ஸத்யமென்ற தாயிற்று. இப்படியல்லாதது அஸத்யமென்று எளிதாகத் தேறும். ஒருவன் ஒரு பெரியவரிடத்தில் 'அடியேன் காளை காலை தேவரீரிடம் வருகிறேன்' என்று சொல்லி வைத்து வராமற்போனால் அதுகொண்டு அவனை அஸத்யவாதி யென் பாரில்லை. வஞ்சகனென்னலாம். வராமலிருந்து "அடியேன் வந்து பார்த்தேன், தேவரீர் இல்லை" என்று சொன்னானாகில் அதையே அஸத்யமென்பார்கள்.

ஸீதாலக்ஷ்மணர்க்கிடத்தில் அஸத்யாரோபண ப்ரஸங்கம்

8. ஸ்ரீராமாயணத்தில் பல ஸந்தர்ப்பங்களை யெடுத்துக் காட்டுகிறோம், காண்மின். காட்டுக்குப் புறப்படுவதற்குமுன் பிராட்டி 'அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்கந்தீ குசகண்டகாம்' என்றாள். பெருமானுக்கு முன்னே தான் நடந்து, செல்வதாகக் கூறினாள்; அதன் ப்ரயோஜனத்தையும் கூறினாள். அதாவது குசகண்டகமர்தகம். இப்படிச் சொன்னவள் குசகண்டகமர்தகம் செய்து கொண்டு முன்னே போனதுண்டோவென்று பார்த்தால், இல்லை. 'அகாதா ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா' என்றார் வால்மீகி. தனக்குப் பெருமான் குசகண்டகமர்தகம் பண்ணுவாராய் முன்னே செல்லவும் பிராட்டிதான் பின்னே செல்லவுமாயிற்று. 'அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி' என்று பிராட்டி மட்டும் சொன்னாலில்லை; இனையபெருமாளும் சொல்லிற்றுண்டு— 'அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி பந்தாநமதுதர்சயத்' [அயோ. 31—25] என்றது காண்க. அவராவது முன்னே போயிற்றுண்டோவென்னில்; 'அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம:' என்று கீழே யெடுத்துக் காட்டிய ச்லோகத்தின் பிற்பாதி— 'ப்ருஷ்டதஸ் து ததுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோதுஜகாம ஹ' என்பதன்றோ. முன்னே செல்வதாகச் சொல்லிப் புறப்பட்டவர்கள் பின்னே சென்றார்களென்பது திடமாகத்தேறுதலால் இதுகொண்டிலர்களை அஸத்யவாதிக ளென்னவேணுமிவர்.

பெருமான்பக்கவில் அஸத்யாரோபண ப்ரஸங்கம்

9. அசோகவனத்தில் பிராட்டியைக் கண்டுவந்ததிருவடி 'ஊர்த்வம் மாஸாத் ந ஜீவேயம்' என்று பிராட்டி சொன்னதாகப் பெருமாளிடம் கூறினார். அது கேட்ட பெருமான் 'சிரம் ஜீவதிவைதேஹி யதி மாஸம் தரிஷ்யதி' [பிராட்டி ஒரு மாதம் ஜீவிக்க வல்லளாகில், ஒருமாதமென்று என்ன? கெடுங்காலம் ஜீவித்திருக்க வல்லவளே] என்று சொல்லி, 'ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாம் அஸி தேக்ஷணம்' என்று தம் படியைத் தெரிவித்தார். 'மையார்கருங்கண்ணியான அவனைட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் நான் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்' என்றார்.

இங்ஙனே சொன்னவர் அடுத்த கடினத்தில் உயிர்மாய்ந்திருக்க வேண்டுமே ; மாய்ந்ததுண்டோ ? பம்பைக்களையில் பரிதபித்தபோது 'ஜீவேயம் கஷ் ஸௌமித்ரே ! மயா ஸஹ ஸுமத்யமா, ஸௌதே யதி வைதேஹி பம்பாயா; பவ நம் ஸுகம்' [லக்ஷ்மண ! பிராட்டி இங்கு என்னோடு கூடியிருந்து பம்போபவந பவந ஸௌவைபண்ணினால்தான் நான் ஜீவிப்பேன்] என்றார் பெருமான். பிராட்டி அங்குவந்து பவநஸௌவை பண்ணித் துண்டோ ? பெருமான் ஜீவியாமலிருத்தது தானுண்டோ ? என்று வினவினால் திசைதொறும் கோக்கி கிற்பரே. பெருமான் மாரீசவதம்பண்ணித் திரும்புகையில் எதிரேவந்த இனியோனை கோக்கித் திருக் கிட்டு 'யதி ஜீவதி வைதேஹி.....ப்ராணாந் த்யகஷ்யாமி லக்ஷ்மண ! 'விநசிஷ்யாமி லக்ஷ்மண' [பர்ணசாலையில் பிராட்டியைக் கண்டிலேனாகில் உடனே உயிரை விட்டிருவேன், மாய்ந்திருவேன்] என்றவர் பர்ணசாலையிற் சென்று பிராட்டியைக் கண்டதுண்டோ ? உயிரை விட்டதுண்டோ ? இதைல்லாம் அஸ்த்ய வாக்குத்தானே ? என்று வினவினால் 'சிராகண்டோநம் கதி:' அத்தனையேயிறே. "பிராட்டி முற்படப்பிரிந்தது.....கடுவில் பிரிந்தது.....அநந்தரம் பிரிந்தது" என்கிற ப்ரீவசநபூஷண திவ்யவசிக்கதிப்படி மேகும் பிரிவுகளிலெல்லாம் தரித்து ஜீவித்திராமல் கடலிலே புக்குமாய்த்தாரோ ? ஸாயுனிலே விழுந்து மடித்தாரோ ? *ஊருந்துஞ்சிற்று உலகமும் துயின்றது ஒளியவன் விகம்பியங்கும் தேரும் போயிற்றுத் திசைகளும் மறைத்தன செய்வதொன்றறியேனே* என்று அறுஸந் தித்துத் தன்னடையே மாய்த்துபோன பொன்னுச்சியாசைத்தா னெத்தாரோ ? 'ந ஜீவேயம் கடினமபி விநாதாம்' என்று சொல்லி நெடுங்காலம் ஜீவித்திருந்த பெருமானே அஸ்த்யவாதி பென்னவேண்டாவோவென்று வினவினால் *நின்று நின்று நையும் நெடுங்கண்கள் பணிமல்கவே* என்றும் நிலைமையைப்பற்றி காட்டுவார் நம் ஸ்வாமி. மேலும் 'அநந்தர ஹி மயா வீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா' என்று சொல்லும் பெருமான் பிராட்டியைப் பிரித்திருந்ததாக வினைத்தபடிதான் எங்ஙனே ? என்று கேட்டால் இப்பிறப்பில் விடைதா இயலாதே. இக்கேள்வி பொன்றுமடடும் ப்ரக்குதம் அகபேக்ஷிதம் என்று விட்டிருவோம்.

பெருமாளுடைய ஸத்யவாத்தவ கோதநம்

10. *அந்ருதம் ந ஹி ராமஸ்ய கதாசிதபி ஸம்மதம்* என்று வான்மிக வாயினு லும், *அந்ருதம் கோக்தபூர்வம் மே ந ச வக்ஷ்யே கதாசக* என்று தம் திருவாக்கினு லும் ஸத்யவாதித்வப்ரக்கியாதி பெற்றவரான பெருமான் எத்தனை காரியங் களைத் தாம் செய்வதாகச் சொல்லிச் செய்யாதுவிட்டிருக்கின்றார் பார்த்தால் பலபல தேறும். அவற்றின் சிட்டாவொன்று இந்த ஸ்வாமியே ஸித்தப்படுத்த லாம். இனியபெருமானே அஸ்த்யவாதி பென்னுமிவர் ஸத்யாஸத்ய ஸ்வரூபங் களை நன்குணர்ந்தவராகையாலே இவரே அதற்கு அதிகாரி. 'ந ஸ்மரத்யபகா ராணாம் சதமப்யாத்மவத்தயா, கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேகைகேந துஷ்யதி' என்பது பெருமாளுடைய பெருமைகளில் தலையானதொன்று. ஒருவர் நூற்றுக் கணக்கான அபகாரங்கள் பண்ணினாலும் அதை நெஞ்சாலும் நினையார் என்று புகழ்பெற்ற பெருமான் ஸுகீர்வ மஹாராஜரோடே அக்நிஸாக்ஷிகமாக ஸக்க்யம் பண்ணிவைத்து, அவர் வந்துசேர ஸ்வல்பம் தாழ்த்தாரென்னு *ஹிஷ்யாமி ஸபத் தவம்* என்றார்; வாலியைக்கொன்ற நான் அவனைமட்டும் கொன்றேன்; ஸுகீ ரீவா ! உன்னை அங்ஙனன்றிக்கே உற்றருறன்னரோடுங் கொல்லப்போகிறேன் என்றார். 'நஸ்மரத்யபகாராணாம் சதமபி' என்றதற்கும் இதற்கும் ஏதேனும் சேர்த்தியுண்டோ ? என்கிற கேள்வி கிடக்கட்டும். *ஹிஷ்யாமி ஸபாந்தவம்* என்றவர் அங்ஙனே செய்து தீர்க்கவேண்டாவா ? 'ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி' என்றவர் கடலை உடனே வற்றச் செய்திருக்க வேண்டாவோ ? செய்ததுண்டோ ?

பெருமானுடைய அஸ்தியவாதித்வ ப்ரவாணப்ரதிபதம்

11. ஆரண்யகாண்டத்தில் (64—76) 'புரோவோ வாகுநீமநீந்தீநாம்' என்னும் ச்லோகத்தில் 'பிராட்டியை முன்னிருந்தபடியில் என்னவும் வழுவாமே இன்று கொணர்ந்து கொடாவிடில் ["ஸதேவகந்தர்வமநுஷ்யபங்ககம் ஜகத் ஸசைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்"] தேவகந்தர்வ மநுஷ்யாதிகளோடு கூடிய ஜகத்தையெல்லாம் இதோ தலைமேலாக்விடுகிறேன் என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்த பெருமான்வாய்ச் சொல்லோடு நின்றது அஸ்தியவாதியென்று கிலேகிறுத்தமாட்டாதா? இதெல்லாம் கிடக்க; ஒரு முக்கியமான விஷயம் கேள்! ஆரண்யகாண்டம்—ஸர்க்கம் 16ல் இளையபெருமான் பாதாழ்வானைப் புகழ்த்தொடங்கி அதிலிருந்து கைகேயியை நிந்திக்கப்படுக்கவாதே பெருமான் 'ந தேம்பா மத்யமா தாத கர்ஹிதவ்யா கதஞ்சந' [பாதாழ்வானது பெருமையை எத்தனையும் சொல்லிக்காண்; கைகேயியைச் சிறிதும் வசைகூறுதே] என்னுள்; இப்படிப்பட்ட பெருமான் தாமே எத்தனை யிடங்களில் கைகேயியை வசைகூறியிருக்கின்றார் தெரியுமோ? தமக்குக் கஷ்டம் நேரும்போதெல்லாம் கைகேயியை கர்ஹிப்பதுதான் பெருமானுடைய முதல்காரியம். மார்சவதம்பண்ணிப் பர்ணசாகஸில் வந்து செய்தியறிவதற்கு முன்னமே வழியிடையில் இளையோனோடு பேசுகையில் 'ஸ்தோமிமித்தம் ஸௌமித்தோ! ம்ருதே மயி உதே தவயி, உச்சித் கைசமா ஸுகிதா கைகேயி ஸா பஸிஷ்யதி' [லக்ஷ்மண! பிராட்டிக்காக நான் உயிர் துறக்க, நீ தனியே ஊர் சென்று சேருவாயாகில் அந்த கைகேயியைவான் தன் எண்ணம் நிறைவேற்றி இன்புறுவளா?] என்று பெருமான் கேட்கிறார். இது கைகேயியிடத்தில் பெருமானுக்குத் திருகாபியிலாறியுள்ள மாச்சரியத்தை உன்கு காட்டவில்லையா? இவ்விடத்தில் கோவிந்தராஜர்வர் வியாக்கியான மெழுதுகிறார்—(அவருடைய ஸம்ஸ்கிருத வாக்யத்தின் பொருள் அப்படியே தெரிவிக்கப்படுகிறது.)

இங்கு : 'கைசமா' என்றதனால் கைகேயியைவான் தம்மை [பெருமானை] விசேஷித்த கைகேயி காட்டுக்கனுப்பியதாக எண்ணம் பெருமானுடைய உள்ளத்தில் எப்போதும் ஊறியிருக்கின்றது; அந்த உட்கருத்தானது இப்போது 'ஸுப்தமத்தப்ராகுபிதாநாம் ஸ்வபாவஜ்ஞாகம் த்ருஷ்டம்' என்னும் வியாயத்தை ஸ்வபாவஜ்ஞாகம் த்ருஷ்டம்' என்னும் வியாயத்தினால் வெட்டிவெளிச்சமாகக் காட்டப்பட்டு விட்டது.

என்பது கோவிந்தராஜ வியாக்கியானத்தில் உரையும் விசேஷார்த்தம். இங்கு 'ஸுப்தமத்தப்ராகுபிதாநாம் ஸ்வபாவஜ்ஞாகம் த்ருஷ்டம்' என்கிற வியாயத்தை யெடுத்துக் காட்டியிருப்பதானது, பெருமான் கைகேயியிடத்தில் தமக்குள்ள மாச்சரியத்தை உள்ளடக்கி வைத்திருக்கும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அவசமாக வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று விட்டதென்பதை விளக்கத் திருகின்றது. இதனால் பெருமானிடத்தில் அஸ்தியவாதித்வம் எவ்வளவு ஊர்ஜிதமாகின்றதென்பதை விவேகிகள் உற்று கேட்கவேண்டும். காட்டுக்குப் புறப்படும்போது 'வநவானோ மஹோதய' என்று சொன்னதும் அஹ்ருதயம்; கைகேயியை கர்ஹித்த இளைய பெருமானை கோக்கி அதைக் கண்டித்ததும் அஹ்ருதயம் என்று தேறுவதால், இளையபெருமான்மட்டும் அஸ்தியவாதியல்ல, முத்தண்ணாவும் அஸ்தியவாதியே என்பது இந்த ஸ்வாமியால் கிலைநாட்டப்பட்டதாகுமன்றோ.

நம்முடைய தெளிவில் குறைவில்லாமெ ஹ்ருதல்

12. ஆரியர்கள்!, இடையில் ஒரு விஜ்ஞாபனம். இப்போது நாம் ஸ்ரீராமாயணத்திலிருந்து பல ப்ரகாணங்களை யெடுத்துக்காட்டி சோத்யம் வெளியிட்டிருக்கிறோம். மேலும் எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். இவற்றைக்கொண்டு ஸ்ரீராமாயண ப்ரமேயங்களில் கமக்கு ஏதோ விப்ரதிபத்தியிருப்பதாக ஒருவரும் கருத

லாகாது. நம்முடைய அபூர்வ சாமாயணம் முதலான பல நூல்களில் ஸமங் வயங்களை இனிதாகக் காட்டியுள்ளோம். அன்றியும், "ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநே வாலோ நஷ்டா லீதா ஹதோ த்விஜ:; சத்ருசீயம் மமாலக்ஷமீர் கிர்த ஹேதபி பாவகம்" என்று பெருமாள் ஸீதாவிபோக ஸமநந்தரத்திலே கதறுகிற படியைக் கண்டால் 'வநவாலோ மஹோதய:;' என்று மூன்று சொன்னது அர்த்த சூந்யமாகிறதேயென்று நம்பிவிடா தாமே சங்கீதத்துக் கொண்டு அற்புதமாக அருளிச் செய்துள்ள ஸமாதானத்தை சுட்டிலே ஸேவித்து கினைந்துகொண்டுள்ள கரைந்துருகி யிருக்குமடியேன்போல்வார்க்கு விப்ரதிபத்திலவலேசமுமுதிக்க ப்ரஸக்தியில்லை. இனையபெருமாள் 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்று சொல்லி வைத்துப் படைவிட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லும்படியான நியமனத்தை அதிவங்கித்தபடியாலே அவர் பொய்யராய் விட்டார் என்று அறுவதிக்கவும் அருவருக்கும்படி யெழுதியிருக்கும் ஸ்வாமியின் கருத்தாலே ஸ்ரீராமாயணத்தில் பல பேர்கள் அஸத்யவாதிகளாகவே தேறுவார்கள் என்று நாம் கிருபித்துக் காட்டுகிறபடி. "யச்சோபயோஸ் ஸமோ தோஷ: பரிஹாரோதி வா ஸம்" என்கிற ப்ரக்ரிஸையிலே, பெருமாள் முதலானோர் அஸத்யவாதிகளல்லர் என்று கிருபிக்கப்படுமாயில் அந்த கிருபணம் இனையபெருமானுக்கு இவரால் நேர்ந்த அவத்யத்தையும் எளிதாகக் கினைந்தே தீரும் என்று அறுதியிடக்கடவது.

ப்ரஸங்காத் தாரதாந்மஜர்களின் ஸ்வரூபநிருபணம்

13. உலகத்திலும் சாந்தரத்திலும் குற்றங்கள் வெவ்வேறுபட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. ஒறிம்மை செய்வது, வஞ்சனை செய்வது, களவு செய்வது, பொய் சொல்லுவது, குருத்தோடும் செய்வது என்றிங்கனே பலபடியாகக் குற்றங்கள் பேசப்படுகின்றன. இவற்றின் ஸ்வரூபத்திலே மாறுபட்டம் கொள்பவர்கள் தெளிவில்லாதவர்களெனப்படுவர். அவர்களையே அக்ஷிபிக்ஷிபியென்பது. ப்ரக்குதம் இனையபெருமாள்மீது ஒரு குற்றம் சாட்டப்படுவது நம்முடைய ஆசார்ய கோஷ்டியிலேயேயுள்ளது. ஸ்ரீராமாயண புருஷர்கள் நால்வரும் நான்கு தருமங்களை அனுட்டித்துக்காட்ட அவதரித்தனர் என்று அவதாரிகையிட்டு பெருமானை ஸாமான்யதர்மவிஷ்டராகக்கூறி, லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்களை உத்தரோத்தாம் மேம்பட்டவர்களாக கிருபித்தருளியுள்ளார்கள் நம் ஆசார்யர்கள். கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு வியாக்ஷியான ப்ரவேசத்தில் "பித்ருவசகபரிபாலநாதிகளாலே ஸாமான்யதர்மத்தை யறுஷ்டத்தார் பெருமாள்; கிருபாதிகசேஷியைக் குறித்து சேஷபூதன் கிஞ்சித்கரித்துத் தானுனாகக் கடவன் என்கிற விசேஷ தர்மத்தை யறுஷ்டத்தார் இனையபெருமாள். ['அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி'] கிர்ப்பந்தித்து அடிமை செய்கையன்றிக்கே சேஷியுக்கந்த வடிமையே சேஷபூதனுக்குக் கர்த்தவ்யமென்னுமிடத்தை யறுஷ்டத்தார் ஸ்ரீபரதாழ்வான். பகவச்சேஷத்வ காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தை யறுஷ்டத்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்." என்கிற ஸ்ரீஸலக்திகளைக் காணலாம். இவற்றால், பெருமானைக்காட்டிலும் இனையபெருமானுக்கு ஏற்றமும், அவரைக் காட்டிலும் பரதாழ்வானுக்கு ஏற்றமும், அவரையும் காட்டில் சத்ருக்நாழ்வானுக்கு ஏற்றமும் விளங்காவின்றன. , இனையபெருமாள் பெய் சொன்னவர், பரதாழ்வான் பொய் சொல்லாதவர்' என்கிற ப்ரஸ்தாவம் ஒரு ஆசார்யர் திருவரக்கிலும் வந்ததில்லை; வருவதற்கு ப்ரஸக்தியுமில்லை. விப்ரஸம்ப வார்த்தைகள் விலைசெல்லமாட்டா.

பெரியவாச்சான்றினை திருவுள்ளத்தை நன்கு உபாதிப்போம்

14. 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்ற இனையபெருமானுக்கு ஸகலவித கைங்கரியங்களையும் செய்வது உத்தேசம். கைங்கர்யத்திற்கு சேஷியினுடைய

[illegible]

၁။ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် နေပြည်တော် မြို့နယ်ရှိ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်

[illegible]

பெரியபுத்தூர் நெடுஞ் சிவசாமிநாயக்காரியார்

[illegible]

What is the *best* way to do this?

[illegible]

[illegible]

၂၀၁၆ ခု ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် နေပြည်တော်ရှိ ဦးစီးဌာနမှ ဦးစီးကြီး ဦးအောင်လှိုင်က ပြောကြားသည်။

[illegible]

யேன் வடமாட்டுத் தருபதி யாத்தினர் கொடங்கும னமயத்தினை மங்களகிரி னேந்தித்
திரத்தின் ஒன்று ஐக்கனனாக புரீசனை மறவொன் றுமாக வெழுதி வெளியிட்டிருப்பது
நாடு நகரம் மறந்தது. அவற்றை முதலவியாஸத்தின் மகபரியை ஒரு சீனோகம் -
பிதரு மாயர்யபுதனய மாதாமஹாபுதரம்; ப்ரதீதரம் தியயஸா கதம தாம ஸாரத்
தயந் னினுரீபவ * என்று இட்டிருக்கின்றன. இதன் கருத்து, - முதலினை பாதா
மஹாராயாபுதரு திருத்தகனையாக அமைந்த மஹா எவாயிசின் திருவாககு
[அடி யோனை கோககி புரீசககத்தின் அயதரித்தது] ஐக்கப்ப்ரளித்தமாக னனவகு
கின்றது; அக்களைப் பொய்யாகக்க கன்னலும் கருக வண்டா - என்பதே. ப்ரக்
ருகம் தூக்க நூலாகது அடியேன் இட்டிருக்கின்ற பெயரும் அதை யதுஸரித்ததே.
அக்க வியாஸமானது அதற்கு முன்னம் கையது மாதங்களுக்கு மர்ந்தி அடியேன்
புரீசாமாதனான் 103 லும், அமருதலஹரி 175 லும் வெளியிட்டிருந்த துரண்டி வியா
ஸககனாகது ஏக தேசம் விடையாக துவர் பிரகாரஞ் செயத காமதததிறகு ப்ரதய
ஸூரகலாடனாராகத் தேசம் விடென்பதை ஒருவரும் மறந்திரார். அதன் மங்கள
கிரி வியாஸத்திலும் அதன் தொடர்ச்சியான ஐக்கனனாக வியாஸத்திலும் பலபல
வியாஸங்கள் பொரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றை மூன்று வகுப்பாக வகுக்கலாம்;
(1) தாராராம என்று துவர் கதாபீச செயத பாடம் என்னவாய் கொருகாக்கென்
பதை வெருவிவரக் கூடுதலாம், (2) அடியோனை கோககி இவர்கேட்டிருந்த கேள்
னிகது போகனபாக ப்ரதரியர் என்றதைப்பரரின பரகத்திறகு விபுலான
னடைபிறத்தன. (3) இவர் கமகது விடைபிறக்க வேண்டியதாகக் கன்னினுக்ககித்
தருகல. ஆக இம்மூன்று வகுப்பினை அமைந்த வியாஸங்களுக்கெல்லாம் துவர்
கின்ற விடைபிறக்கக் கடமைப்பட்டிருந்தும், *தேரடிந் அததிகச யதய
கோககிபோ* என்கிற திருவாய் மொழிப் பாகாதின்னபடி நசகு கோககித் கொன்
டன ஸாராபிதது மன்றார். * சூதாபி ஸாரித்தி அபாஸி * என்றபடி செய்தார்.

2. அடியேனுவடைய முதல் வியாஸ மங்களகிரிவியாஸத்திலுள்ள 25 பாராக
கனாகம, துரண்டாவகான் ஐக்கனனாக வியாஸத்திலுள்ள 25 பாராக்களுக்கா
* நிந்தித்த பாயபார் அஹரி அபார் * என்று திருவடி செரினாதத மஹத்தரான் அபா
மாதகது அவஸாபிபாதுகான் னேதமம் என்று துவர் உறுதிக்கொண்டது யுக்ககா மே.
அதி லுமாஸாஸிடாளானல் என்கிற திருவிட வெருதைப் பாகாமொன்று திகழ்வின
றதே; அதன்படி துர்போதீவா பதசெட்டு யரீசனை ஒரு மஹாஸதார்ப்ரயோகம்
பாஸாஸார். ஒரு மஹாஸாஸைய மாஸினைக்கல் தளதாரய வச, கடத்த ஸர்வ
வியாஸவாராமாய ஸட்டகாம. அதன்காரி ஒரு கௌரீசரும் அபஹரிக்கப்பட்டிருந்
ததரம் அந்த மஹாஸா, பரிகொடுத்த ஸாஸவததனை ஒரு தரபாஸரம் திருமயீவா
வதிரிஸிஸென்று திண்ணமாக வெண்ணிவிட்டு, அதை கௌரீசனத்தையப்பற்றி
மடநம் பேரவினை எழுதிவைத்து கடைவாக கடைகுகொண்டிருந்தாரென்று ஒரு
கதை கேட்டிருந்ததுண்டு. அதையே இப்போது கினைப்பூட்டுகிறீவர். அரவு
என்னுள் சொல் ஒலியென்னும் பொருளை குறிக்கமாட்டா தென்பதுபற்றி
அடியேனெழுதியிருந்த

“ துர்புத்திபெ பாயதவிதே பாதகன்டே மாராநத்திர தங்கினை 3 பாரிசென ஒரு
விட்ட அரிகென்றுத் தோறுக்கு ஒவாயென்னுர் பொநித இவாயி
எப்படிச் சொன்னாலும் ஒவியென்ற சொதன் கிடைக்காது கிடைக்காது கிடைக்காது ”

என்கிற யதார்த்த உத்திகளைத் தங்கித்தியென்று உதரஹரித்துக் காட்டி “ திரு
வரலகக் கலம்பகம் செய்யுள் 67ல் * பாரகத்து னதும் அரவனை * என்றும் பகுதி
யையும், கௌரீசனியும் பிற அகராதிகளையும் காண்க.” என்று தங்கக்கட்டி
யுள்ளார்

இரவியை மீர்வினாத்தியனை பதவுநறையினை மீற்றையுடையனவிய
கரவினாக்கரவினாபுவிவனை மூவினாநதக்கனைக்கத்தவினா நடைத்தின்
பரவினாப் பரவினாபத்திவினாப் பத்தறுப்பாவினாப் பத்தித்தறுபு
அவனை யாவினாபகனை யாவினாத்தறுபுக்கனை யாவினாக்கனைக்கனைப்பெ

என்னுஞ் செயலுளில் * பத்தித்தறுபாவினா என்றுள்ளது பார் - பெரிதான, தத்தி-
சங்கை, (எடுத்து) ஊதர் அவனை-ஊதகின்ற ஓசையைபுடை யவனை என்று
பொருள் இவது அரவு என்கிற சொல் டெப்பகாக இவரெண்ணியது இவாகு
உரிய மருள்களில் ஒன்று. கிரத்தி மூர்த்தியான டீமத் தை. மு. சடிகாபராமர்
அஜாசார்ய ஸ்வாமியின் தெளிவுரை திகழுகின்றதே. துடுப்பிடுங்கக் கை வேக
வேறுபோ! "அரவம்-ரவம்," என்று கண்ணாடிபோல் உரை வகத்துள்ளார் அப்
பெரியார் இதிலிருந்து இரண்டு தத்துவங்கள் வெளியாகின. (1) இங்கு அரவம்
என்பதுதான் சொல் வடிவம் என்பதென்று. (2) அதாவது என்னும் வடசொல்
நிரிபுதான் என்று விளங்கியது மறநென்று. இவ்விரண்டு விஷயங்களிலுமே
இவா விப்ரதிபநநராதலால் தாமெடுத்தது கரட்டினவிடம் தமக்கே கத்தியாகிறது.

3. நம் ஆசாரியர்கள் "பத்தித்தறுபு வினாபகறுபு" என்று அடிக்கடி பிரயோகிப்ப
துண்டு. இது தென்கொழியையும் வடகொழியையும் சேர்த்துச் சொந்த விலக்கண
மான பஹுவரீதியி, ரக்திகதா ஸ்வபாவ' என்பது. - ரக்திகதம் ஸ்வபாவ; என்று
விலக்காத. இவ்வினா பல பிரயோகங்களுண்டு. இவ்வண்ணமாகவே, ஊதம்
அரவம் என்பது - ஊதமரவன். ஊதமரவனை என்றதற்குப் பிறகு 'அரவி
னரவகளை என்றார் அதில் அரவுகளை. அது ஓசையைச் சொல்லாமதன்று;
"வினாந் தவிந் தமாயத்தி கணக்கினை யாரை யடிபணிந்தால் உடையலாமென்று
பார்த்துக் கண்டவிடமென்கும் தகையை மந்தி விஷய பிரைகப்பண்ணுந்ரர் பாவம்.
"பத்தித்தறுபுக்கித்தறுபாவினா" என்பதை இவர் ஒருபிரதம மறக்கலாகாது.
மீண்டும் சபதமிட்டுச் சொல்லுகிறேன் அது என்பது ஓசைக்கு வாசகமாக நவத்
விபங்கரினும் கிடைக்காது; தும்பூக்கிப் பாரகவர் விஷ பரகணாடே மட்டுமன்று,
கிடைத்தவிட்டதென்றே வைத்துக் கொள்வோம். இதனால் "தயிராவும்" என்கிற
பாடத்திற்கு உபபத்திலேசமும் கிடைக்காதென்பது உறுதி.

நான்காவது மலர் முற்றிற்று.

சிங்கப்பெருமாள் திருவடிகுயெற்றி—ஐந்தாவது மலர்

5. மணவாளமாதரவிகளின் வாத்தாட்யவிவரண விஜயத்வமும்

1. வெகுஸமீபத்தில் அமரதலவாசியில் மணவாளமாதரவிகளின் வாத்தாட்ய
விவரணம் எனவும் தூவ 13 பக்கங்கள் கொண்டது வெளிவந்துருப்பது உலக
மறிந்தது நேற்று காரததுவாக மாதத்து பத்தவி கழில் வாதஸலயததைப்பறறி
இவா எழுதியிருந்தது ஸாஸாதரநா அஸமபத்தமென்று முதுவிக்கவே அன்று அடி
பேனால் எழுதப்பட்டதென்பதை மீலைஷ்ணவவுலக முடிது முனாரந்துள்ளது.
அதன் ஸாமென்னென்னால்; எமபெ நமானுக்கு பக்தரகளை தேர்ஷங்களில்
அதாசநமுமுண்டு. (அதாவது தேர்ஷங்களைக் காணாமலேயிருந்தாவிடுவது
முண்டு); தேர்ஷங்களைப்பே குணமாகக் கொள்கதலுமுண்டு பீதியின் முற
நின கிளை இதுவே. வாதஸலயமென்னும் குணத்தின் ஸ்வரூபம் இதுதான்
ஆக இப்படிப்பட்ட அர்த்தத்தையே எம்பெ நமானை தரிசனகதிற் படிந்த ஸதா
சாரியர்கள் ஆதரித்து வந்திருக்கள். ஒருவகுப்பினர், தேர்ஷங்களைக் காணாமலே
யிருந்துவிடுவது என்பதுதான் உணடென்றும். தேர்ஷங்களையும் குணமாகக்

கொள்வதென்பது விபரீத சாஸ்திரார்த்தமென்றும் சொல்லுவதோடு நில்லாமல் சில நூற்றாண்டுகளாகவே ப்ரபல தூஷணமும் செய்து வருகிறார்கள். அது வாய்ப்பேச்சோடு நில்லாமல் க்ரந்தங்களிலும் ஏறிக்கிடக்கிறது. உண்மை இப்படியிருக்க, இவர் வாத்தஸல்யார்த்த விஷயத்தில் இருவகுப்பினரும் ஒரேவிதமான உணர்ச்சியை யுடையவர்களேயென்று புதியதொரு வருஷடியத் தொடங்கினார். அதை 28 வாக்யச்ரேணிகள்கொண்டதொரு நூலினால் நிரஸித்து, எம்பெருமானுடைய கிகரில் புகழை இவ்விசையுமவர்களைத் தழுளிக் கொள்வது தகுதியற்றதென்பதை முதலித்திருக்கிறேன். எப்படி முதலித்திருக்கிறேன்? மறுவாய் திறக்க இடமில்லாதபடி, இதை இருவகுப்பினருங்கண்டு யுக்தம் யுக்தமென்றார்களேயல்லது அயுக்தமென்றார் ஒருவருமில்லை. இதைப் பற்றி மறுப்பெழுதப்புக இவரிடம் என்ன விஷயமுள்ளது? ஏற்கெனவே தாமெழுதினவற்றையும் நாமெழுதினவற்றையும் அபூர்வ விஷயம்போலெழுதி ஏடுகளை நிரப்பியுள்ளார். அடியேனுடைய நூலிலுள்ள ஒவ்வொரு வாக்யச்ரேணியையுமெடுத்து அதுவதித்து விஷயங்களை விளக்கத் தொடங்கினாலன்றோ விவேகிகளுக்குத் தத்துவம் விளங்கும்.

அதிவாதமென்பதற்குப் ப்ரௌடவாதமென்று பொருளாம்

2. "வாத்தஸல்யம் நாம தோஷேபி குணத்வபுத்தி" என்று ச்ருதப்ரகாசிகா சார்யர் ஸாதித்திருந்ததை (அதிவாத:) என்று தள்ளி வேறுபொருள் கத்ய பாஷ்யத்தில் எழுதப்பட்டிருந்ததை நாமெடுத்துக் காட்டியிருந்தோம். அதற்கு எழுதுகிறார்—"அதிவாதமென்றால் ப்ரௌடவாதமென்று பொருள்" என்கிறார். ப்ரௌடவாதமென்றால் என்ன? என்றுகேட்டால் அதிவாதமென்பர். இப்படியே சுற்றிச் சுழன்றுகொண்டிருக்கவேண்டுமத்தனை. இது ஆர்ஜவத்தில் சேருமா?

ஹரிஸமயதிவாகரப்ரஸந்தாவம்

3. நமது இந்த நூலின் பெயரில் திகழும் சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமி நீராமா நுஜன் வித்தாந்தப்ரகாசிகை யென்றொரு க்ரந்த ரத்நமருளிச்செய்திருக்கிறார். அது 30, 35 வருஷங்களுக்குமுன்பு மதுரை ஹரிஸமயதிவாகர பத்ரிகையில் சிறிது சிறிதாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அதில் வாத்தஸல்ய விஷயமும் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கும். அதையிவர் ப்ரஸங்கித்து "இவ்விஷயங்களை அந்த க்ரந்தத்தில் நன்கு காணலாம்" என்கிறாய்க்கு. மஹாஜ்ஞானநிதியாய் அடியேனும் ஆசார்யப்ரதிபத்திபண்ணின்ற அந்த மஹாஸ்வாமியையும் அக்கிலி பிக்குவியாக்கப் பார்ப்பது மஹத்தான ஸாஹஸம். வாத்தஸல்ய விஷயமாக அந்த மஹாஸ்வாமி அருளிச்செய்திருப்பவற்றை அப்படியே வெளியிட்டிருக்கலாமே. சுஷ்கவாக்ஜாலப்ரபஞ்சமத்யே அந்த திவ்யஸலக்திகள் "கிஸலயமிவ பாண்டுபத்ராணாம்" என்ற சாகுந்தலரீதியிலே திகழலாகாதோ? விபரீதமும் விப்ரலம்பமும் ஒவ்வொன்றிலுமா?

மேல்நாட்டுப் ப்ரஸங்கப்ரத்சனம்

4. வாத்தஸல்யத்தில் ஐகரஸ்யமுண்டென்பதை மேல்நாட்டில் பாமர பண்டிதர்கள் நிரம்பிய ஸதஸ்ஸில் சிக்கதேவராஜ விண்ணப்ப விவரணமுக்கேநதாம் வெளியிட்டதாக வரைகின்றார். "அத்வைதிகளும் பகவான்குண குந்யனென்கிறார்கள்; விசிஷ்டாத்வைதிகளும் அப்படியேதான் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் வெறுமனே குணகுந்யனென்கிறார்கள்; நாம் ஹேயகுண குந்யனென்கிறோம். இரண்டெழுத்தில் தான் பேதம். ஆகவே அவர்களுக்கும் நமக்கும் ஐகரஸ்யத்தில் குறையில்லை" என்று உபந்யஸித்தாலும் அபிநந்தனம் செய்ய நிரம்பியேயிருப்பார்கள். ஆக ஆராய்ச்சித்திரன் என்னும் சிறுகவடியில் உள்ள விஷயங்களெல்லாம் இத்தகையனவென்று நிரூபித்தோமானோம்.

சிங்கப்பெருமாள் திருவாக்குவேற்றி—ஐந்தாவதுபதி பூற்றிற்று.

சங்கப்பெருமாள் திருவாக்கு வெற்றியின் அநுபந்தம்.

இந்த வெற்றிதூதுக்கு மூலமான ஆராய்ச்சித்தரன் 13—2—59 தேதியில் அடியே னுக்குக் கிடைத்தது. அன்றே அப்போதே அதை முழுதும் வாசித்து இந்த வெற்றிதூது ளழுதத் தொடங்கினேன். இதில் ஐந்து மலர்களில் முதல் மலையாட்டும் அப்போதே யெழுதி முடிந்தேன். அன்றையதின திருவல்லிக்கேணி வானவாழை மடத்தில் உபநாயகம் வியாபிசுப் பட்டிருந்ததால் அதற்காக சென்னைக்கு விடைகொள்ள கோர்த்தபடியால், எழுதிமுடிந்த முதல் மலரை அன்றே சென்னையில் அச்சிடக்கொடுத்தேன். அது மறுகாலே அச்சிட்டு முடிக்கப் பட்டது. ஸ்டீபகாலத்தில் இம்மண்ணுவின் தெளர்ப்பாக்கிய வசத்தினால் மார்பலத்தில் திருகாட்டுக்கொழுந்தினா ஸ்ரீமதுபயவே. புரிசை க்குடிண்பாசாரியர் வ்வாயிக்கு அப் போது [மூன்று நாள்] கடந்து கொண்டிருந்த திருவந்நாயகத்தில் திருப்பதி முதலான சில தலங்களிலிருந்து சில வித்வான்கள் அங்கு உபந்திதர்களுர் விருத்தபடியானும், அடியேனும் அந்தத்திருவந்நாயகத்திற்கு விடைகொள்ள பார்த்தமாலபடியானும் 14—2—59ல் அச்சிடப் பட்டிருந்த முதல் மலரை அன்றைய கோத்தடி முடிந்தபிறகு பத்தெட்டு வித்வான்கள் கூடா கிக்குமாறு ஸமர்ப்பித்துவிட்டு வந்தேன். அவர்கள் அங்கு ஒரு சிறு ணைப சேர்த்து இதை வாசித்து மிகமகிழ்ந்து மறுகால் காணவில் மறுத்தான அந்த மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார்கள். மற்ற கால்கு மலர்களையும் கிணாவில் கூடாக்கி விருப்பமுக்காட்டியிருந்தார்கள். மறுகாலே இந்த வெற்றிதூது பூர்த்தியாக அச்சு சிறைவெறப்பெற்றது.

இதை வெளியுக்களிக்கும் சில ஆப்த மறவியர்களுக்கு அனுப்பி அவர்களின் ஸம்மதி கையப் பெற்றே இதை ஸ்ரீராமாயணன் மூலமாக வெளியிடவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, தனிபாக ஐம்பது புத்தகங்கள் வித்தப்படுத்தி காப்பது மறவியர்களுக்கு அனுப்பி “தேவரீர் களின் திருவள்ளத்தைச் சுருக்கமாகவாவது கிணாவில் தெரிவித்தருளவேணும்” என்று கிரி ணப்பமும் விடுத்திருந்தேன். 31—2—59 தேதியிலே இன்றுகூட 26 மறவர்களிட மிருந்து பதில் ஸ்ரீமுகம் கிடைத்தது. என்னருடைய ஸ்ரீமுகங்களினும் பாமணத்தோஷமே தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த ஸ்ரீமுகங்களெல்லாவற்றிலிருந்தும் எடுத்த ணைய வருமாறு; இப்போது விமரிசிக்க எடுத்துக்கொண்ட ஆறு விஷயங்களில் இணையபெருமாள் அணந்ந வாதியா? என்கிற ஒரு விஷயத்தைப் பற்றின சர்ச்சையே பொருவாக என்னார்க்கும் முக்கிய மாகத் தோன்றுக. மற்ற விஷயங்களில் அவ்வளவு ஆவாய்களைத் தோன்றவில்லை. த்தொள பதி சாணுகதி விஷயத்தில் மூன்று கால்கு வகுடங்களுக்கு மூன்றாமே தேவரீருடைய ணைத்தி ணுதாதிதிரால் உணகம் தெளிவ்பெற்றிருப்பதால் அதைப்பற்றி இனி மூலையக் கவக்கிக்கொள்ள யாரும் கிரும்பமாட்டார்கள். இணையபெருமாள் அணந்நவாதி யென்ற விஷயத்தில் ஆங்காங்கு தீர்மானதர்களுக்குமே நூதனாகாய் இருந்து வருவதாகத் தெரிவ தால் இதில் இப்போது தேவரீருடைய வெற்றிதூதால் மிக்க தெளிவு ஏற்பட்டது தவிர அனேக அபூர்வவிஷயங்களை இந்த விபரத்தினால் உணகம் தெரிந்துகொள்ள பாக்கியம் பெற் றது தனித்திறப்பான விஷயம். [கோதாதிதிரால் வெளியீடுகள் எக்கவாக்கும் கிடைத்திருந் தின்றனவென்று சிலர் எழுதினார்கள். இனி கிடைக்கக்கூடுமென்று சிலர் எழுதினார்கள்.

அடியேனுடைய ஆப்த ணுதருக்கமணிகளில் அத்தோளும் பண்டிதோத்தமரும் மறா விவேகியுமான ஸ்ரீ. உ. ஸே. வேதவ்யாண பட்டர் வ்வாயின் ஸ்ரீமுகத்திலிருந்து, வெற்றிதூதில் அடியேனொழுதத் தவர்ப்போனவொரு விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன்;

மற்றும் சிவமஹான்கள் வெற்றிதூதில் தாங்கள் கண்ட ஸாராம்சமாகத் தெரிவித்தவற்றையும் இதன்மீது விவரிக்கிறேன். தற்காலம் ஸ்வஸ்பமே தெரிவிக்கப்படுகிறது.

சிங்கப்பெருமாள் திருவாக்கு வெற்றியின் ஸாராம்சங்கள்.

இந்தூதில் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ள ஐந்து விஷயங்களிலும் ஸாராம்சங்களைச் சில ஸூத்ருதயஸூத்ருதம்ஸானிகள் ஸூசிப்பித்தபடியே யெடுத்துக்காட்டுகிறோம்க்கு; இதை மட்டும் வாசித்துப்பார்த்தாலும் மத்யஸ்தர்களுக்கு கல்ல தெளிவு பெறக்குமென்பது திண்ணம்.

1. முதல் விஷயம் இனாயபெருமாள் அஸ்தயவாதியா? என்பது. இவ்விஷயமான ஸ்ரீராமாநுஜன் 116ல் அடியேன் ஐந்து பாராக்கள் எழுதியிருந்தேன். அவற்றுள் நான்காவது பாரா (12 வரிகள்)ப் பரக்குக விஷயமான வாதவிவாதம் தலையெடுக்க இடமில்லாதபடிச் செய்திருக்கிறது. ஆனால் விவாத ஸ்வாமி அந்த பாராவைத் தமது ஆராய்ச்சியில் குறுவான முறையில் அதுவாதம் செய்யாமல் மாறுபாடான முறையில் அதுவாதம் செய்திருக்கிறார். அதைப்பற்றி இந்த வெற்றிதூதில் (பக்கம் 16ல்) “கமது வார்த்தையின் பொருளறியாமை” என்ற மருடத்தின்கீழ் (பாரா 31). அடியேன் எழுதியிருக்கிறேன். அந்த ஸமாதானத்திற்கு இவர் பதில் சொல்லியேயாகவேண்டும். அதற்கு, கமது விவாஸத்தில் நாம் எழுதியிருக்கிறதையும், விவாத ஸ்வாமி அதை மாறுபாடாக அதுவாதித்திருக்கிறதையும் [ஸ்ரீ உ. வே. பட்டர் ஸ்வாமி யெடுத்துக்காட்டியருளினதற்கு க்ருசந்தூதா ஸுஸந்தானம் செய்து கொண்டு] விவரிக்கின்றேன். மேலே பாண்டாஸித்த அடியேனுடைய நான்காவது பாரா வருமாறு;—

இனாய பெருமாள் மீது குற்றம் சாட்டுவதானால் எவ்விதமான குற்றம் சாட்டலா மென்று பார்க்கவேண்டும். ஒரு சேவகன் தான் சொன்னபடி நடந்து கொள்ளவில்லை யென்றால் அது வேறுகுற்றம்; ப்ரபு நியமித்தபடி நடந்துகொள்ளவில்லை யென்றால் அது வேறு குற்றம். கடைக்குப் போய் இன்னது வாங்கி வா' என்று ப்ரபுவினால் கட்டினாயிடப்பெற்ற சேவகன் அது செய்திலானென்றால் 'ப்ரபுவின் வாங்கை மீதின ஸந்தத்தினிவன்' என்னப்பெறுவனோ யெழிய. பொய் சொன்னவன் என்னப் பெறமாட்டான். சேவகன் தான் சொன்னபடி நடந்து கொள்ளாமற் போனால் அப்போது அவன் பொய்யனென்கிற குற்றத்திற்கு ஆளாவான். இனாயபெருமாள் 'நான் படை விட்டிலேயேயிருந்து மான பித்து கசக்குதை செய்து போகுகிறேன்' என்று சொல்லி வைத்திருந்து அது செய்யத் தவறிவிட்டானாகில் அப்போது அவனைப் பொய்யனென்னலாம். இது இல்லவெயில்லை. உடனிருந்து ஸர்வ ஸைக்யங்களைவும் பண்ணுகிறேனென்று சொல்லி, சொன்னதையே செய்து தலைக்கட்டின அனனுக்குப் பொய்யனென்கிற பட்டம் எப்படி ஏற்கும்.

ஆராய்ச்சித்தூதில் பக்கம் 11ல் இதனை அதுவாதம் செய்த கட்டியுள்ள விவாத ஸ்வாமி குறுவான முறையில் எடுத்துக்காட்டியிருக்கவில்லை. “ப்ரபு கிரமித்தபடி நடந்துகொள்ளவில்லையென்றால் அது வேறு குற்றம்; சேவகன் தான் சொன்னபடி நடந்துகொள்ளாமற் போனால் அப்போது அவன் பொய்யனென்கிற குற்றத்திற்கு ஆளாவான்” என்று அடியேன் எழுதியிருப்பதுபோல் எடுத்துக்காட்டியிருப்பது அநீதியல்லவா? அடியேனுடைய அந்த வாக்கியச்சேவியில் இந்த வாக்கியமுமிருப்பது வாய்தவம். இடந்தவறுதலாக எடுத்துக் காட்டுவது ஆர்ஜயத்திற்குச் சேராதவ்வா? “சேவகன் தான் சொன்னபடி நடந்துகொள்ளாமற் போனால் அப்போது அவன் பொய்யனென்கிற குற்றத்திற்கு ஆளாவான்” என்னுமித்த கமது வாக்கியத்தை இவர் தமக்கு ஸாதகமாக எடுத்துக்காட்டி இதன்படி ஸத்தமவான் பொய்யன்தானே யென்று வினாவுகின்றார். இந்த வினாவுக்கு கமது வாக்கியத்தில் கஷத்தாவது இட

மிருக்கின்றதோ? இவர் தமக்கு ஸாதகமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ள வாக்கியத்தை நாம் எழுதினவுடனே அதன் பொருளை நாமே விவரித்திருக்கிறோமே; (அதாவது)

“ இஹயபெருமான் காண்பனடவிட்டவையே விருந்து மாதாபித்து கஞ்சுவைச் செய்தபொருகிறேன் என்று சொல்லிவைத்திருந்து அதசெய்யத்தவிரிஞ்சுந்தானாகி அப்போது அவனைப் பொய்யனென்னலாம், அது இல்லவெயில்லை, உடனிலுந்து ஸர்வகங்கரியங்கிலையும் பண்ணுகிறெனென்று சொல்லி, சொன்னவனதயே செய்த திவங்கடவன அதுகுத்துப் பொய்யனென்கிற பட்டம் எப்படி எற்கும்?”

என்கிற மொது கேள்வியன்றோ பாக்ருதவாதத்தில் உலாசனது. இதை யெடுத்துக் காட்டாது மறைத்திட்டால் என்ன அர்த்தம்? இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீ ம. வே. பட்டர் ஸ்வாமி ஆராய்க்தார்.

இங்கு ஸாமாகத் தெரிவிப்பதில்வனவே; இஹயபெருமான் * அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி * என்ற வார்த்தையை எப்போது சொன்னார்? எந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் சொன்னார்? எவ்விதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்? என்பதைச் சிற்ற கவனித்தா றும் போதுமே. அந்த வார்த்தையை அவர் பொதுவாக முன்னமே சொல்லிவைத்திருந்தாலாவது அதைப்பற்றிக்கொண்டு ஆழைப்பதை வளரவிடலாம். தரிசாவதும் காட்டுக்கு உடனழைத்தும் செல்லவேண்டுமென்பதை வலிதாக விந்ருதபனம் செய்துகொண்டே வகுக்கலில், தாம் கூடவந்தால் அதனால் பெருமானுக்கு விளைபக்கடிய நெனக்காதுசெய்யக்கூடத் தெரிவிக்கிறார் * அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி*இன், இதற்கு அடுத்த சிலைகளென்ன? *மமஸ்த்வகேக வாக்யேக ஸாப்ரீத: * என்றபதே. உடனே பாம்பி திபுண்டு காணுக்கொக்கவினால் கட்டிலையிடுவதைக் காணும்போது கண்ணிர் பெருகுமே, “அவரிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொள், இவரிடம் அஹமதி பெற்றுக் கொள்; அதை எடுத்துக்கொள்; இதைவறவித்தக்கொள்; தாமதியாமல் புறப்படு” என்றன்றோ சொல்லியிருக்கிறார் பெருமான். இங்கனே கெஞ்ச கவித்து வியரித்ததை யனுட்டித்த இஹய பெருமானே அனதயவாதி வன்றால் வினையமுடையார் சொன்ன சொல்லா இது?

2. ராமமந்தோநீஸம்வாத விஷயம் இரண்டாவது. இதில் இவ்வளவே ஸாரம். மந்தோநியானவன் ப்ரேதனை காணாது கோவல் புலம்பிப் பேசின பேச்சில் இராமனோ னிப்புவிட்டு விவரணம்காட்டினது மதந்தான அசட்டுத்தனம். அவதாரிகைகள் இடவேறுமானால் “இவ்வனே பெருமானுக்குத் திருவுன்னமாக” என்று இட்டாலாவது சிற்று பொருத்தம். “ஸ்ரீராமன்கோட்க, ஸ்ரீராமன் வினவ” என்றிட்டது அஸப்யமே. (M. R. V.)

3. “பட்டிலிலே வைத்தபொதோடு காட்டினே விட்டபொதோடு வாகியற”—இது மணவாளமாழனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியன்று என்னுடைய சொந்த ஸ்ரீஸூக்தியென்கிறார். (வி) என்கிற குறொழுத்துத்தனி மந்ததென்னாம் விசுவாக்கிகாமணிகளின் அப்புத திவ்யஸூக்தி யாவிருக்க இவளில்வனே யொழுதுவது விவேகவொகல் விமர்சிக்கத்தக்கது. (S. R. R.)

4. தரிசாவாராய்ச்சிலில் இவர்தாமே கைகப்பிசென்றதற்கு வத்தவ்யமென்கொல்? திவ்யப்பத்தங்களில் அவனம் வனவருமிடக்கன்னெல்லாம் ‘அஹம்’ என்று பாடமிருக்கட்டும் என்றகூட நாம் முழுமனமாக இகையோம். அதனால் கைகைமும் ஸாபரில்லையே என்பதன்றோ விஷயம். இதில் இவர் கைகப்பியாவித்தென்பதே ஸாரம். (C. R. C.)

5. மணவாளமாழனிகளின் வரத்ஸல்ய விவரணம் ஸுத்தாவது விஷயம். இதில் நாம் தெரிவித்த சாஸ்தார்த்தங்களை இவர் திச்சனும் கெதை செய்வது கன்று. சிங்கப்பெருமான் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கண்டுக்கொள்க வென்கிறார். அவதனை இவர்தாமே வெளியிட்டுவிட்டால் ப்ராமாணிகத்வம் பொலியும். ... (*)

ஸ்ரீராமாதுஜன்